

8

Kapitoly z dějin čínského starověku (do začátku 3. století n. l.)

PhDr. Vladimír Liščák, DSc.
Orientální ústav AV ČR,
v. v. i., PRAHA
vliscak@orient.cas.cz

❖ Příčiny pádu prvního císařství („Pochybení dynastie Čchin“). Velká lidová povstání. Přechodné období (209-202 př. n. l.). Vznik siungnuské konfederace, počátek mezinárodních styků

Obecný úvod

2

- Čchinská říše, která podle představ Prvního svrchovaného vládce měla trvat deset tisíc generací, skončila záhy po jeho smrti
- I v tom je velikost prvního sjednotitele Číny
- Legitimní následník trůnu byl donucen spáchat sebevraždu, když jeho mladší bratr Chu-chaj (胡亥 *Húhài*) usurpoval s pomocí vlivného eunucha a svého kancléře Čao Kaa (赵高 *Zhào Gāo*, † 207 př. n. l.) trůn
- Svrchovaný vládce druhé generace (*Er-š' chuang-ti*, 二世皇帝 *Èrshì huángdì*)
- Vládl však pouze necelé čtyři roky (210-207 př. n. l.), když i jeho Čao Kao přiměl k sebevraždě

náhrobek Druhého císaře

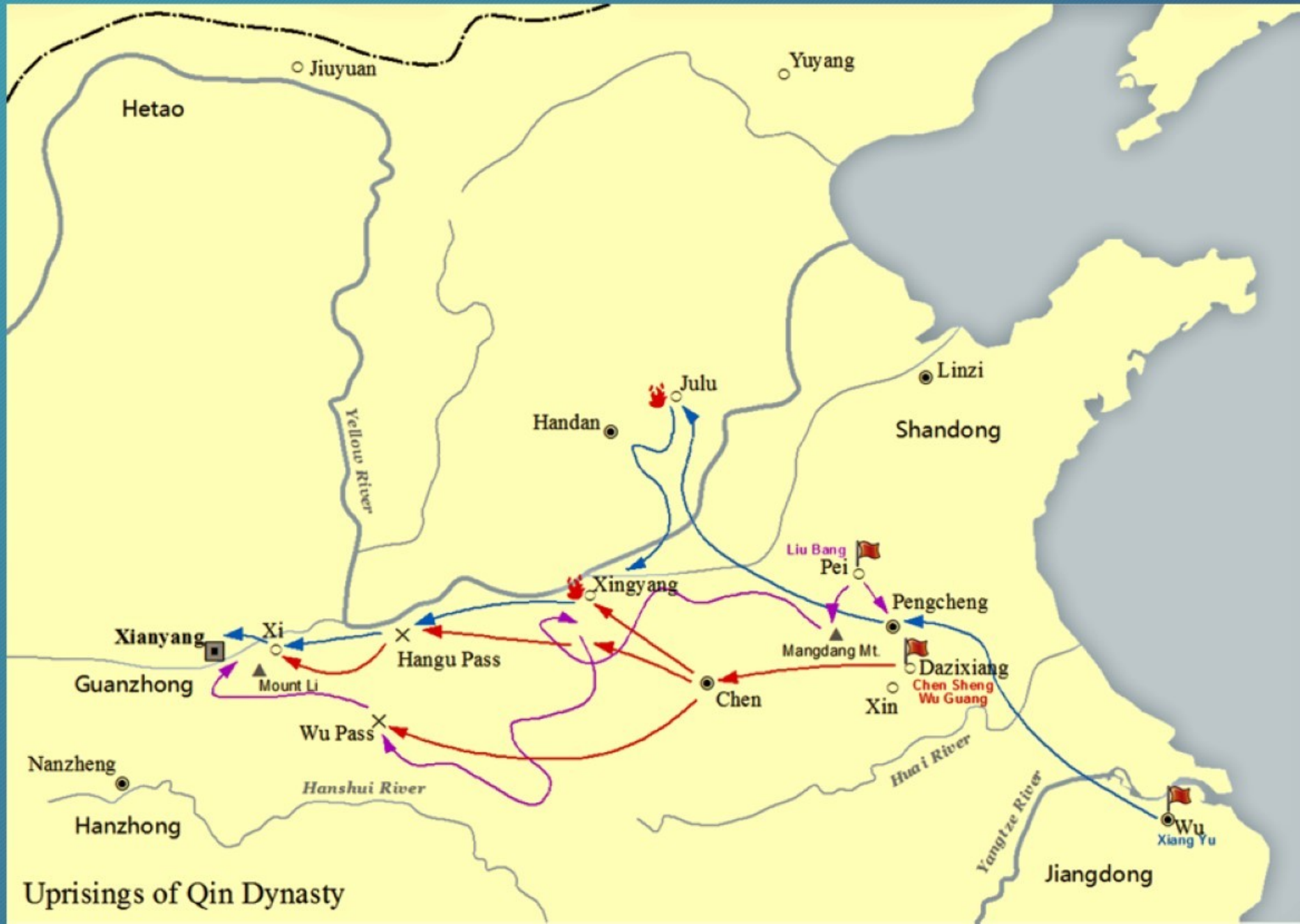
Obecný úvod

3

- Novým císařem se na pouhých 46 dní (od října 207 do ledna 206 př. n. l.) stal vnuk Prvního císaře C'-jing (子嬰 Ziyīng, 242-206 př. n. l.)
- Některé prameny uvádějí i jeho posmrtné jméno, přestože tato praxe již byla zrušena hned po smrti Prvního císaře
- Čínskými historiky je často označován za Třetího císaře
- Po smrti Prvního císaře ho kancléř Čao Kao vybral za jeho nástupce
- zároveň změnil císařský titul na dřívější královský, protože dynastie Čchin byla v té době již velmi slabá

- O pád říše se zasloužila i lidová povstání
- Již v roce 209 př. n. l. vypuklo povstání v oblasti Dlouhé řeky, když malá skupina odvedenců na práce v čele s rolníkem Čchen Šengem (陈胜 *Chén Shèng*, † leden/únor 208 př. n. l.) zabila důstojníky své eskorty
- Povstalci byli vedeni ideou obnovy slávy někdejšího království Čchu a Čchen Šeng byl prohlášen králem obnoveného čchuského království Větší Čchu (张大楚国 *Zhāng Dà Chǔ guó*)
- Následujícího roku byl sice zabit, avšak pád říše Čchin dále pokračoval

Uprisings of Qin Dynasty

Obecný úvod

6

- Do čela povstání se dostali dva čchuští šlechtici Siang Liang (项梁 *Xiàng Liáng*, † 208 př. n. l.) a jeho synovec Siang Jü (项羽 *Xiàng Yǔ*, 232-202 př. n. l.)
- zasloužili se o konečnou porážku čchinských vojsk v letech 207 a 206 př. n. l.
- Siang Jü získal titul hegemona (*pa* 霸) Západního Čchu a prakticky obnovil předčchinský feudální systém i s rozdělením říše na úděly.

Siang Jü

- Jeho nejvýznamnějším soupeřem byl Liou Pang (刘邦 *Liú Bāng*, 256-195 př. n. l.), původem rolník a nízký úředník
- za protičchinského povstání sloužil jako vojevůdce obou Siangů
- Po sebevraždě posledního čchinského panovníka na konci roku 207 př. n. l. se mezi oběma někdejšími povstalci rozpoutal boj o moc
- z něho nakonec vyšel vítězně Liou Pang.
- Na začátku roku 202 př. n. l. obsadil Siang Jüovo území a nechal se prohlásit za císaře nového státu Chan, založeného již roku 206 př. n. l.

Konec prvního císařství

8

- Jak už jsem uvedl, první čínská císařská dynastie svého zakladatele dlouho nepřežila
- Všechno, čeho dosáhl, ztratili jeho nástupci vinou intrik a vlastní neschopnosti za pouhé tři roky, plné nepokojů a povstání, a po dalších několika letech, kdy panovaly poměry podobné občanské válce, rozhodovala o všem dynastie Chan.
- Co způsobilo rychlý pád dynastie Čchin?
- Marxističtí historikové rádi zdůrazňují, že dynastii rozvrátila lidová povstání, a upozorňují, že vůdce povstání Čchen Šeng (námezdní dělník, zemřel 208 př. n. l.) i zakladatel nové dynastie Liou Pang (za dynastie Čchin úřední zřízenec) byli prostého původu.
- Rovněž poukazují na masy bezprávných obyvatel, nedobrovolně se účastnících nucených prací, vojenské služby nebo budování kolonií

Konec prvního císařství

9

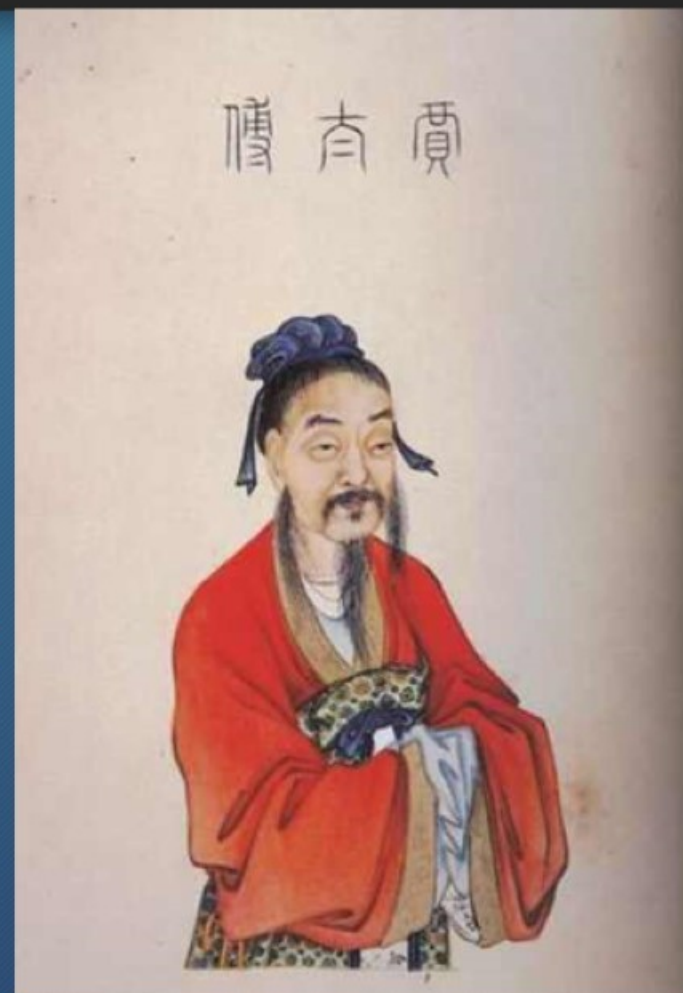
- Nemarxističtí historikové naproti tomu upozorňují na obrovské stavební projekty Prvního císaře, které zcela vyčerpaly možnosti říše
- Také se rádi soustředí na osobnost samotného císaře, jehož posuzují tak kontroverzně, jako málokterou postavu světových dějin
- Ještě sám Mao Ce-tung (毛泽东 *Máo Zédōng*, 1893-1976) se k němu nepokrytě přirovnával, pln obdivu k jeho zacházení s protivníky a k bezohlednému ničení minulých hodnot
- Sám se vychloubal, že při budování „nové Číny“ „zaživa pohřbil“ stokrát víc intelektuálů, než se tvrdí o Prvním císaři.

„Pochybení dynastie Čchin“

10

- Pravděpodobně se u žádné jiné dynastie nezačaly hledat příčiny jejího vzestupu a rychlého zániku s tak malým časovým odstupem a tak intenzivně jako u dynastie Čchin
- V literatuře tohoto druhu má nejtrvalejší význam stat' „Pochybení dynastie Čchin“ (*Kuo Čchin lun* 过秦论 *Guò Qín lùn*)
- Ťia I (贾谊 *Jiǎyì*, 200-168 př. n. l.), spisovatel, básník a politik, narozený na začátku dynastie Chan
- Proslul již za svého života a jeho jazykové kvality jsou ceněny dodnes
- Pozornost zasluhuje ovšem i jeho schopnost přesné a nezaujaté analýzy, silně kontrastující s mnoha pozdějšími morálními odsudky dynastie Čchin

„Pochybení dynastie Čchin“

11

- Podle Tia Iho byl úspěch rodu Čchin dán strategicky výhodnou polohou čchinského vévodství, která umožnila vévodovi Siao-kungovi a jeho rádci Šang Jangovi sáhnout k reformám, proti nimž se chřadnoucí dynastie Čou nedokázala bránit
- O několik generací později na ně navázal První císař.
- Při soupeření s ostatními státy, při kolonizaci jihu, potlačování kmene Siung-nu na severu a stavbě obranné Velké zdi - tedy při sjednocování říše - se řídil heslem „**Dobyvatel staví na klamu a síle**“
- mohl si být jist souhlasem lidu, unaveného válkou a toužícího po míru, i elitních vrstev, jejichž politickým ideálem byla sjednocená říše.

„Pochybení dynastie Čchin“

12

- Teprve poté prý sjednotitel nastoupil „**cestu předchozích králů**“:
- páčil díla filosofů, aby udržel lid v nevědomosti,
- města srovnával se zemí,
- vraždil mocné,
- konfiskoval zbraně,
- vůči úředníkům byl nedůvěřivý,
- příliš se vměšoval do podrobností správy země
- zaváděl kruté tělesné tresty a tvrdé zákony

„Pochybení dynastie Čchin“

13

- pro Ťia Iho, významného myslitele nástupnické dynastie Chan, byl První císař tragickou postavou, protože nerozpoznal, že dobývání a válka se řídí jinými zákony než zvelebování a mír
- Dynastie Čchin zanikla, „protože v ní nevládlo lidské smýšlení a protože prostředky, jimiž se něco dobývá, jsou jiné než ty, jimiž se věci zachovávají“.
- Pouhých jedenáct let po porážce států soupeřících se státem Čchin První císař na své inspekční cestě po říši zemřel (210 př. n. l.)
- Jeho syn neměl ani sílu, ani charisma svého otce, kromě toho se k moci dostal teprve po násilném odstranění následníka trůnu, jehož určil ještě sám První císař, a vzápětí se znesvářil s mocným rádcem Li S'em

První císař na inspekční cestě, obraz z 18. století

„Pochybení dynastie Čchin“

14

- První císař, posedlý velikáštvím, stihomamem a touhou po dosažení nesmrtelnosti se v posledních letech úzkostlivě vyhýbal zrakům svých poddaných
- Když roku 210 př. n. l. na inspekční cestě po východní Číně ve věku 49 let zemřel, nebylo tak pro vlivného vrchního eunucha Čao Kaa (赵高 *Zhào Gāo*, 258-207 př. n. l.) problémem celé týdny utajovat císařovu smrt a zfalšovat jeho poslední vůli
- Podle původního odkazu sepsaného krátce před císařovou smrtí byl dědicem trůnu určen nejstarší syn Fu Su (扶苏, 241-210 př. n. l.), toho času inspektor vojsk v pohraničí

Čao Kao ve filmovém ztvárnění

„Pochybení dynastie Čchin“

15

- Čao Kao, vědom si toho, že u dvora nového vládce, který se již dříve netajil svou kritikou vůči otcovým tvrdým metodám a prokázal ve vojenských taženích své schopnosti, by byl rychle zbaven moci, přemluvil prvního rádce Li S'a ke společnému postupu
- Sepsali falešnou závěť, ustanovující nástupcem nejmladšího císařova syna Chu-chaje (胡亥), zatímco Fu Suovi poslali otcovým jménem příkaz k sebevraždě
- Nešťastný princ Fu Su se zachoval jako vzor synovské poslušnosti a falešného příkazu i přes naléhání svých přátel bez váhání uposlechl.

Konec dynastie Čchin

16

- Nyní byl Druhým císařem prohlášen Chu-chaj, nepříliš schopný mladík se sklony ke krutosti, který se záhy stal loutkou v rukou Cao Kaa
- Čao chtěl být sám císařem, ale bál se, že ho někdo neuzná. Proto ho napadlo uspořádat jakýsi test. V přítomnosti mnoha ministrů nabídl Druhému císaři jelena a řekl: „**To je úžasný kůň.**“ Císař byl jeho slovy zmaten a zeptal se: „**Tohle je zjevně jelen, ale proč ho nazýváte kůň?**“

Konec dynastie Čchin

17

- Čao se pak zeptal ostatních ministrů, zda je to jelen nebo kůň. Někteří ministři nic neřekli, protože se neodvážili urazit kancléře a také nechtěli lhát císaři. Někteří z ostatních řekli: „To je kůň.“ na podporu Čao Kaa, ale jiní, čestní ministři vystoupili a řekli: „Toto je jelen, nikoli kůň“, což pomohl Čao Kaovi rozeznat, kdo je na jeho straně a kdo ne. Později ty, kteří byli proti němu, zabil. Tato historka se stala jedním z čínských rčení (čcheng-jü 成语 *chéngyǔ*): 指鹿为马 (*Zhǐlù-wéimǎ*) „Označovat jelena za koně.“ (mluvit nepravdivě)
- *čcheng-jü* jsou tradiční čínské idiomatické výrazy, většinou čtyřslabičné. Jsou založeny na citátech z klasických děl, dosud se používají i v běžném jazyce, jako naše přísloví. Odhady mluví o asi 5000 *čcheng-jü* v současné čínštině, velké slovníky jich však obsahují až 20 000.

Konec dynastie Čchin

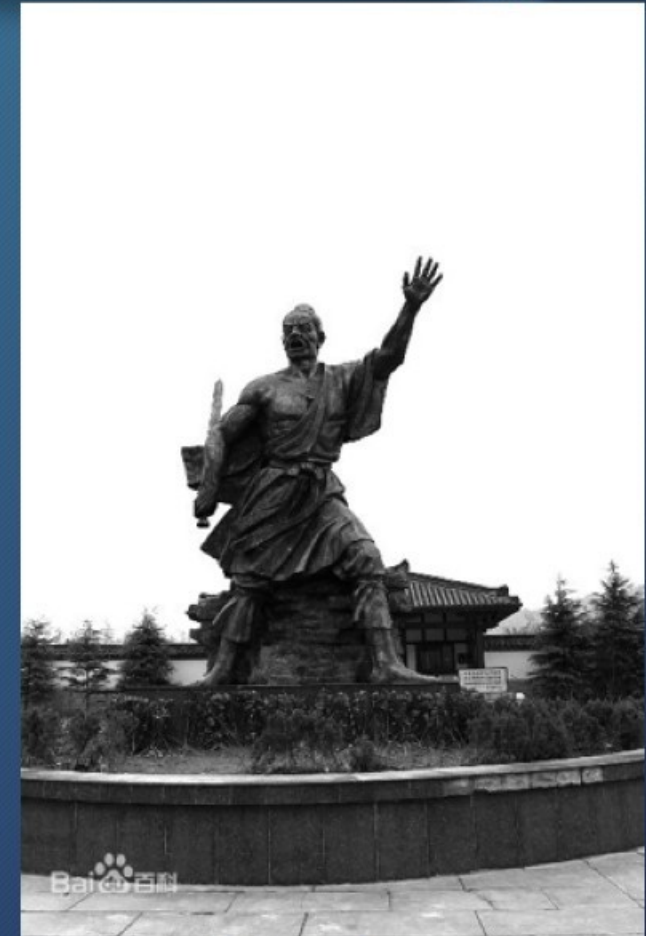
18

- Čao Kao mimo jiné zařídil, že vlivný Li S' byl obviněn ze spiknutí a s celou rodinou roku 208 př. n. l. popraven
- Již roku 209 př. n. l. vypuklo první z povstání
- To začalo jako spontánní hnutí, ale brzy si kladlo politický cíl: obnovu státu Čchu
- Po něm následovaly další vzpoury, které údajně usilovaly o oživení královských rodů a států, poražených rodem Čchin

Konec dynastie Čchin

19

- V srpnu roku 209 př. n. l. se pod vedením Čchen Šenga (陈胜, † 208 př. n. l.) a Wu Kuanga (吴广, † 208 př. n. l.) vzbouřila vojenská jednotka, jíž za nezaviněný pozdní příchod na místo určený hrozil trest smrti
- Jejich povstání zasáhlo rozlehlou oblast, ale bylo po několika měsících potlačeno.
- Po celé Číně však propukaly další a další vzpoury.
- Čao Kao v obavě, že bude viněn z neschopnosti vypořádat se s nepokoji, přiměl v říjnu 207 př. n. l. Druhého císaře spáchat sebevraždu (namluvil mu, že palác je obklíčen povstalci)

Čchen Šeng

Konec dynastie Čchin

20

- na trůn rozpadající se říše dosadil Fu Suova syna C'-jinga (子嬰)
- Ten se ale oficiálně nestal Třetím císařem
- vládl pod titulem Čchinský král (秦王) pouhých 46 dnů
- Při první příležitosti dal zabít Čao Kaa a vzdal se na milost povstaleckému vůdci Liou Pangovi (刘邦)
- Rebely spojovalo přirozeně jen jejich nepřátelství vůči dynastii Čchin, jinak vzájemně soupeřili
- V atmosféře rivality, válek a intrik, podobné situaci v období Válčících států, tak vznikala krátkodobá účelová spojení

Konec dynastie Čchin

21

- I dva nejsilnější protivníci rodu Čchin, kteří načas spojili síly, zůstali nakonec nepřáteli na život a na smrt.
- První z nich, Siang Jü (232-202 př. n. l.), pocházel z urozeného rodu ve státě Čchu. Jeho protihráč Liou Pang (256-195 př. n. l.) byl prostého původu a za vlády Čchin se živil jako pouhý úřední zřízenec.
- Právě on se dokázal roku 206 př. n. l. zmocnit hlavního města bývalé dynastie, což dějepisci považují za založení dynastie Chan.
- Zapomínají ovšem, že Liou Pang, teď už král dynastie Chan (od roku 206 př. n. l.), a Siang Jü spolu bojovali ještě následující čtyři roky.

Založení dynastie Chan

22

- Teprve když Liou Pang zvítězil, mohl se od svých sedmi věrných, kteří dostali titul krále (*wang*), přestože ve skutečnosti byli jen vojenskými územními veliteli, nechat prohlásit za císaře (vládl 202-195 př. n. l., po smrti mu byl děleno posmrtné jméno Chan Kao-cu 汉高祖 *Hàn Gāozǔ*).

portrét císaře Chan Kao-cua,
18. století

Siungnuové

23

- kmeny známé pod čínským jménem *Siung-nu* (匈奴 *Xiōngnú*, v rekonstruované výslovnosti **qʰoŋ.nʰa*) a často ztotožňované s Huny
- známe z vpádu do Evropy ve 4. a 5. století
- sídlily podle většiny badatelů původně snad na severu dnešní Číny, v oblasti zvané Ordos, nebo se jejich původní sídla nacházela v jižním a jihozápadním Mandžusku
- později tvořilo jádro jejich území dnešní Mongolsko, Zabajkalsko a část jižní Sibíře
- jejich mocenský vliv postupně zahrnul Tarimskou pánev, šířil se za Žlutou řeku i do východního Kazachstánu

Siungnuové

24

Siungnuové

25

- V čínských pramenech se Siungnuové prvně objevují kolem roku 318 př. n. l.
- Za dynastie Čchin (221-206 př. n. l.), právě v době zvýšené vojenské aktivity Siungnuů, začala výstavba proslulé **Velké čínské zdi**
- mohutného opevnění na severu země, které vzniklo spojením menších, již dříve existujících fortifikací
- bylo dobudováno ve středověku, za doby mongolských vpádů

Siungnuové

26

- Během 3. a 2. století př. n. l. se Siungnuové stali mocnou silou a vytvořili konfederaci
- největšího rozmachu dosáhla za vládce (titul: šanjü/čchan-jü 单于 chányú) **Motuna** (Mo-te, Mo-tu apod.) (冒顿单于 Mòdú Chányú, asi 234-asi 174 př. n. l., vládl od 209)
- Ten si podrobil i ostatní kočovné kmeny, prohlásil se za „císaře stepí“ a založil říši, kterou museli respektovat i vládci Číny
- Obsadil rozsáhlé území od jezera Bajkal na severu až po Ordos na jihu a řeku Liao-che na východě

zbytky čchinské Velké čínské zdi ve Vnitřním Mongolsku

- Siungnuové postupně obsadili i Východní Turkestán a vytvořili mohutnou říši s hlavním městem známým z čínských pramenů pod jménem Lung-čcheng (羴城 *Lóngchéng*, „Dračí město“, na území dnešního Archangajského ajmaku v Mongolsku)
- Úplný titul vládce kmenů Siung-nu v čínských pramenech zní: „Zrozený Nebem a Zemí, ustanovený Sluncem a Měsícem, veliký šanjü“
- Doloženy jsou obětní povinnosti těchto vládců
- Zdejší panovník je tedy považován nejen za nastoleného, ale i zrozeného božstvy (což odpovídá jeho pojetí jako jakéhosi boha na zemi)
- Jeho tituly i jeho povinnosti obětí za stát umožňují chápat jej jako sakrálního vládce.

Siungnuové

28

- Prameny velmi dobře dokumentují vztahy mezi Čínou a státem Siungnuů
- Již *šanjü* Motun donutil v roce 200 př. n. l. prvního chanského císaře Kao-cua, aby s ním uzavřel dohodu „o míru a příbuzenství“ (*che-čchin* 和亲 *Héqīn*)
- to znamenalo uznání rovnosti obou států, přísun každoročních „darů“, které představovaly skryté *tributum pacis*, ale i navázání skutečného příbuzenství
- vznikalo sňatkem *šanjüa* s některou z císařských princezen
- Motun se dokonce pokusil získat za manželku samu vdovu po císaři Kao-cuovi, císařovnu Lü
- Prameny zachovaly znění jeho dopisu z roku 192 př. n. l.:

- „*Šedivý a sešlý panovník, narozený uprostřed bažin, vyrostlý ve stepích mezi koňmi a voly, několikrát přišel k vašim hranicím v touze projít se po říši Středu. Panovnice je na trůnu sama. Šedivý a vetčný také žije sám. Oba vládcové žijí smutně, nemají pro sebe žádného potěšení. Přeju si to, co mám, vyměnit za to, co nemám.*“
- Císařovna zvolila velmi opatrnou odpověď
- Ačkoliv ji šanjüův dopis rozhněval, neodvažovala se mu svůj hněv dát najevo:

- *„Šanjü nezapomněl na starou císařovnu a poctil mne dopisem. Stará císařovna dostala strach a počítajíc dni, žije ve starostech. Zestárla, zeslábla. Vlasy jí vypadávají, zuby ztrácí, chůze postrádá rytmus v krocích. Stará císařovna se nedopustila žádného zločinu. Je třeba být k ní shovívavý. Dám vám dva císařské vozy a dvě čtyřspřeží.“*
- Místo sebe mu nabídla ruku jedné z císařských princezen
- Mezi „dary“, jež Čína vládcům Siungnuů posílala, se podle pramenů objevovalo hlavně zlato, hedvábné látky, bílá rýže, proso a další potraviny, bavlna nebo bavlněná či hedvábná vata
- Hedvábných látek se posílalo různé množství, někdy siungnuský panovník dostával také již hotové přepychové oděvy, jako vyšitý kaftan s podšívkou a dlouhý brokátový kaftan v roce 176 př. n. l.

- Roku 89 př. n. l. žádal šanjü „10 *tanů* nejlepšího rýžového vína, 50 tisíc *chu* rýže a 10 tisíc kusů různých hedvábných látek“
- Mezi dary šanjüům se nacházely též vozy se čtyřspřežím, velbloud, zlatý věnec do vlasů, pozlacený pás s pozlacenou přezkou z rohu nosorožce

Siungnuové

32

- Poté, co moc Siungnuů zeslábla, rozdělili se na severní a jižní větev
- jižní rody se poddaly Číně
- dary, posílané severním vládcům sice úplně neustaly, ale nebyly již tak bohaté
- Kolem období rozdělení v polovině 1. století př. n. l. to např. bylo 500 ks hedvábí, kompletní sada výzbroje pro jízdního lučištníka, luk a toulec se čtyřmi sadami šipek pro panovníka, pro jeho úředníky rovněž hedvábí a pro každého z nich po jednom meči
- v roce 51 n. l. žádali severní Siungnuové, zvyklí na čínské kulturní vymoženosti, o hudební nástroje
- Čínský císař dostával od Siungnuů darem vždy koně a kožešiny.

chanská keramická soška znázorňující siungnuského jezdce na koni

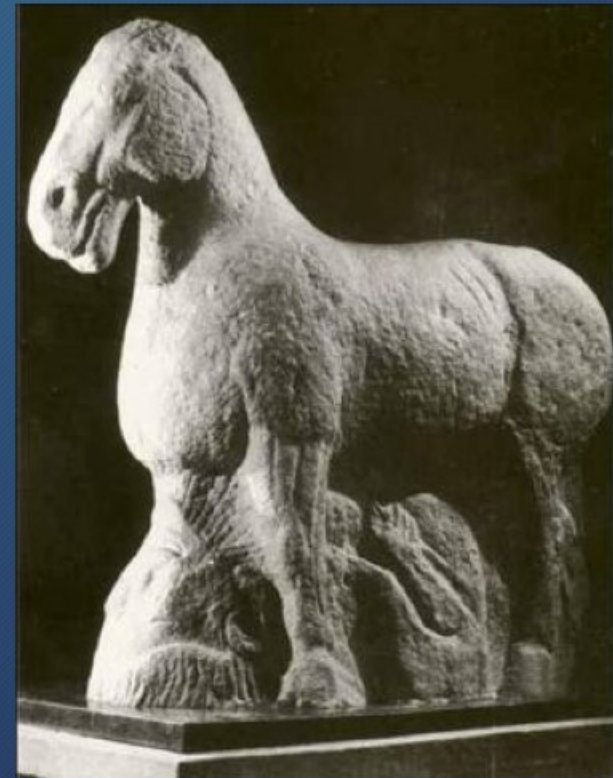
- Uvedenými císařskými dary se ovšem kulturní vliv Číny zdaleka nevyčerpával
- Čínský přepych mohl dle názoru současníků vlastní kulturu Siungnuů zahubit
- O přílivu čínského zboží na území Siungnuů vypovídají rovněž nálezy milodarů v hrobech: rakve a keramika zdobené čínským lakem, hedvábné kaftany, již vzpomínané slunečníky či deštníky, ale i hedvábné draperie nebo barevné koberce
- ty se sice ve vysoké kvalitě vyráběly přímo i na území Siungnuů, přesto se ale další získávaly též z Číny

- Za čtvrtého šanjüa Ťün-čchena (軍臣 *Jūnchén*, vládl 161-126 př. n. l.) byl pro „severní barbary“ otevřen svobodný pohraniční trh, kde Siungnuové prodávali zejména voly, býky a koně
- Výměnný obchod s nimi nahrazoval Číně část ztrát, které jí způsobovaly „dary“ *šanjüüm*
- Za hedvábí mohli čínští obchodníci od Siungnuů získat drahocenné kožešiny sobolů, svišťů, lišek a jezevců, drahokamy či korály.

Siungnuové

35

- I za těchto okolností jsou ovšem dějiny doby dynastie Chan plny konfliktů s vojsky *šanjüů* nebo jejich úředníků
- Jízda Siungnuů, rozdělená na 4 velké oddíly podle barvy koní, užívala jako hlavní zbraně luky
- Dřevo na výrobu luků získávali v pohoří Jin-šan (vyráběli z něj také své jurty a vozy)
- Běžnou součástí jejich taktiky byl organizovaný ústup, který široké stepní prostory výborně umožňovaly
- Všichni bojeschopní muži byli povinni se cvičit, součástí výcviku bojovníků byly též kolektivní podzimní lovy
- Existovaly i jakési pohraniční jednotky, pro něž byly na hranicích s Čínou budovány zemnice

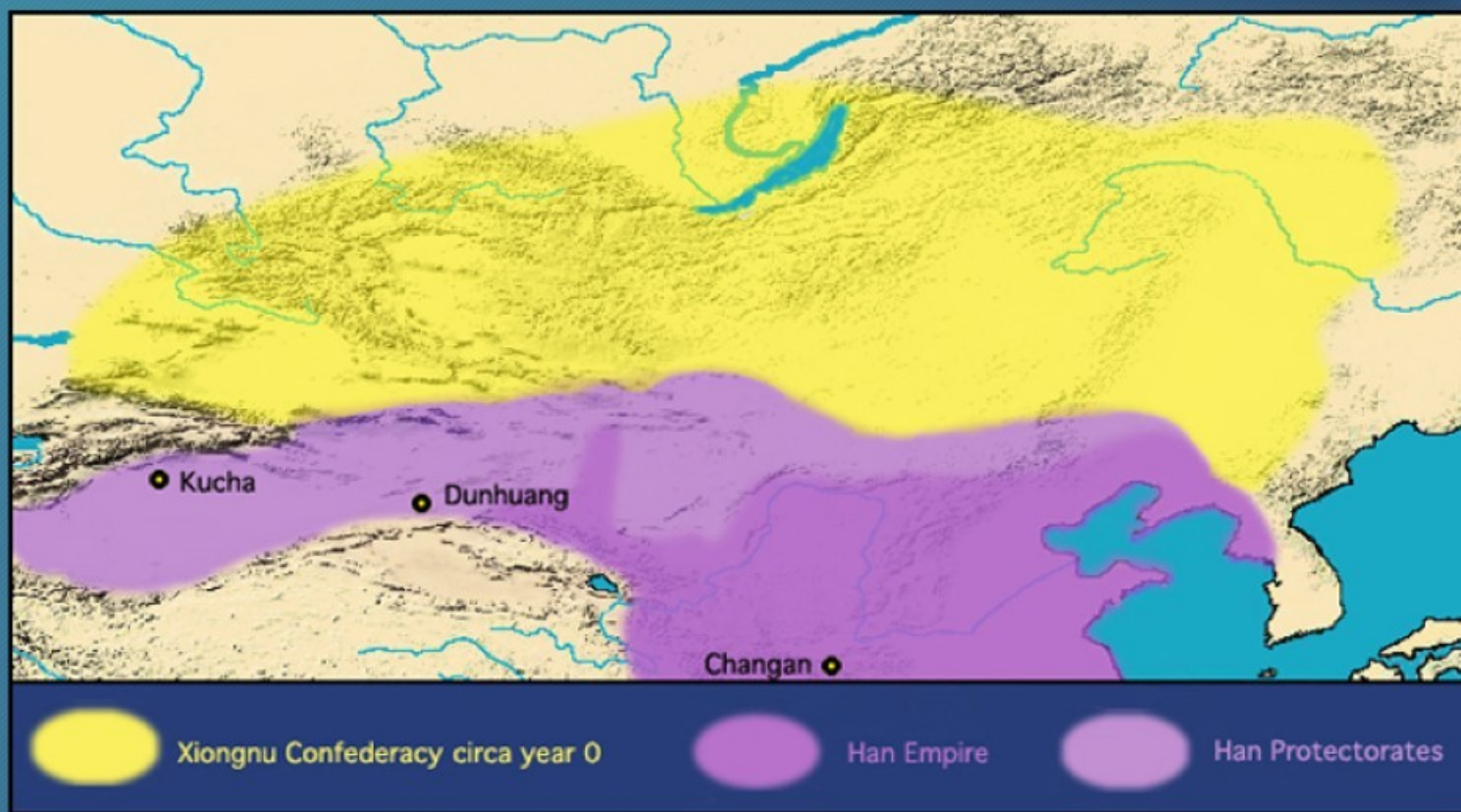
chanská socha koně
dupajícího po Siungnuovi

- Roku 60 př. n. l. však již Siungnuové neobdrželi od Číny odpověď na svou nabídku míru a příbuzenství
- Brzy poté se někteří místní velmoži pokoušeli uzurpovat moc *šanjüa* a část stařešinů navrhovala poddat se Číně v důsledku obtížných zahraničně politických i domácích okolností, k nimž se přidružovala i nepřízeň počasí a hynutí dobytka
- Roku 53 př. n. l. to skutečně jižní část kmenů Siung-nu v čele s chánem Chu-chan-sie (呼韓邪 *Hūhánxié*, vládl 59-31 př. n. l.) učinila
- Severní si i nadále podrželi svou svobodu a čas od času se jim dařilo mezi sousedními kmeny i vůči Číně nadále prosazovat svou sílu
- Byli to však právě oni, kteří postupem času ustoupili daleko na západ.

- Ve druhé polovině 1. století př. n. l. politický vliv Siungnuů dosáhl až dolního toku Volhy a podhůří Uralu
- Jejich expanze na západ významně zvýšila obchod se západním světem
- V 1. století př. n. l. existoval i velký počet usedlého obyvatelstva s rozvinutým zemědělstvím (pěstování prosa, ječmene a pšenice)
- Kvetla rovněž řemesla, zejména výroba železných a bronzových zbraní, domácího náčiní i šperků a keramických výrobků

Siungnuové

38

- Z čínských pramenů víme, že Siungnuové uctívali slunce, měsíc, nebe, zemi a své předky
- Kůň hrál důležitou roli - Siungnuové jsou známi zejména jako skvělí válečníci, střílející z koňů za jízdy
- Ve zvláštních obřadech obětovali bílé koně a pili jejich krev
- Podobně jako u Wusunů i u nich existoval levirát, sňatek vdovy s bratrem bezdětného zemřelého muže
- Po smrti vládce byly jeho konkubíny a služebnictvo často zabíjeni a spalováni spolu s ním
- To nebylo ve starověku nic neobvyklého, podobná praxe byla i u řady jiných kultur, včetně starověkých říší na území Číny

- V bojích s Chany moc Siungnuů postupně slábla a jednotlivé kmeny přijímaly vazalství
- Část severních Siungnuů se v 1. století n. l. z území dnešního Vnitřního Mongolska pod tlakem tunguzsko-mongolských Sienpiů přestěhovala do Džungarska, kde si vybudovali novou, i když krátkodobou říši
- Tato skupina prakticky zanikla po útocích chanských, jihosiungnuských a sienpiských vojsk na konci 1. století n. l.

- Jižní Siungnuové zůstali po nějakou dobu v oblasti Vnitřního Mongolska a žili v míru se svými jižními sousedy Chany
- V 1. století n. l. rozšířili svou moc do Džungarska a obnovili nezávislost na Číně
- V prvních stoletích našeho letopočtu Sienpiové zatlačili zbytky Siungnuů na západ a později je vytlačili i z Džungarska
- Tak ve 4. století začalo jejich tažení na Západ a jejich známý vpád do Evropy (kde se stali známými jako Hunové)
- Zbytky Siungnuů se na severní čínské hranici udržely až do 5. století.